

Disputatio V. De Personali Unione Duarum Naturarum In Christo

De Personali Unione Duarum Naturarum In Christo

Wittebergae

Phil 4° 00306-307 (07)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007810

urn:nbn:de:urmel-51faa248-20e0-4aba-8db1-71af0f9d9ef28-00007187-011

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-51faa248-20e0-4aba-8db1-71af0f9d9ef28-00007187-011

7

A. A.
Disputatio V.
De
P E R S O N A L I
U N I O N E D U A R U M
N A T U R A R U M I N
C H R I S T O.

In Privato Collegio Witteberga proposita,

P R Æ S I D E,

B A L T H. M E I S N E R O,
S.S. Th. D. & P.P.

Respondente

STEPHANO POTYONDI
H U N G A R O.

Habebitur ad d. 7. Augusti horis & loco consuetis.

WITTEBERGÆ,
Ex Officina Johannis Gormanni.

ANNO 1515. 1516. XIV

urn:nbn:de:urmel-51faa248-20e0-4aba-8db1-71af0f9d9ef28-00007187-029

Spectabili, ac Magnifico Domino

Dn. PAULO DE NADASD,

COMITI COMITATUS CASTRI

Ferrei Supremo, nec non COMITI

Perpetuo Terræ Fogaras, &c.

Domino, ac studiorum suorum Mæcenati, perpetuo observantiæ cultu prosequendo.

U. T. E. T.

*Reverendis, doctrinâ, pietate, & morum
integritate Eminentissimis Viris*

Dn. STEPHANO KLAZEKOVITS

&

Dn. MICHAELI ZVONARITS

Illi, Dioeceseos Nadaſdianæ Superintendenti:

Huic, ejusdem Seniori, & frequentissimæ

Sarvariensis Ecclesiæ Antistiti &c.

vigilantissimis, fidelissimis &c.

*Dominis Promotoribus, & Fautoribus
suis ætatè colendis.*

*Exercitium hoc θεολογικόν,
in grati animi σύμβολον,
æternæ memoriæ πικνήμενον.*

D. D. D.

Autor & Respondens.

THEMATA.

De Personali Unionem duarum Naturarum in CHRISTO.

I.

U M natura hominis per exitiosas Diaboli insidias, multis mirisq; modis corrupta, peccatisq; contaminata sit, salus nostra non nisi per naturam humanam, in unitatem Filij Dei assumptam certa ac perfecta reddi potuit.

II. Quocircà ne salutis nostræ certitudo, per Hæreticos Humanitatem Christi, vel ex toto, vel ex parte negantes, labefactetur, veritas Humanitatis, non minùs quàm Deitatis, ex sacrarum literarum monumentis asserenda est.

III. Quare non solum verum Deum, sed etiam verum hominem, nobis per omnia similem (excepto peccato) Christum, esse necesse fuit, unde ab *Augustino* lib. 3. de Trinit. eruditè dictum est: *Ad justitiam, bonitatemq; Salvatoris pertinuit, ut per eandem rationem creaturam superaretur Diabolus, quam se superasse gaudebat: alioquin secundum vaticinium Esaie, dolores nostros portare, propter iniquitates nostras vulnerari, mori, occidi, sepeliri, ac propter justificationem nostram, ex morte resurgere non potuisset.*

IV. Est autem humana illa natura in Christo vera & integra, sancta & incorrupta, quam non de cœlo attulit, sed peculiari Spiritus sancti operatione, ex purificato Mariæ virginis utero assumpsit: quia verò Divinitas sine carne, & caro sine Divinitate, ad salutem nihil spei tribuit, maximi periculi res erit, vel Divinitatem in Christo, vel Humanitatem negare, nec quisquam poterit eo capite gloriari, in quo asserit naturam suam non haberi. *Leo Epist. II.*

A 2

3. Car-

V. Carnis veritatem Autor Epistolæ ad Hebræos c. 2. v. 14. probat his verbis: *Postquam pueri communicarunt carni & sanguini, & ipse similiter participes factus est eorundem, ut per mortem destrueret eum, quæ mortis habebat imperium, id est, Diabolum: unde anima non excluditur, sed unâ cum carne assumpta probabiliter asseritur.*

VI. Nemini dubium est, nos cum omnibus omninò Hæreticis, qui vel directè vel obliquè, veritatem humanæ naturæ in Christo negarunt, & adhuc negant, certamen habere, adeò ut cum Vigilio conqueri necesse sit: *Hinc Eutyches, inde Nestorius, armati perfidia mucronibus adsunt, dum unam contra Nestorium Christi defendendo personam: existimor secundum Eutychen humanam negare naturam, dum contra Eutychen duas assero naturas: existimor secundum Nestorium, duas profiteri personas, scribit ille lib. 2. p. 39.*

VII. Ut igitur omnem calumniam à nobis removeamus, protestamur nos in Christo agnoscere, credere, & confiteri naturam humanam, nostræ, excepto peccato similem, habentem omnes vires & appetitiones humanæ naturæ proprias, & ordinatas; non vitiosam, & tamen passibilem, & mortalem, quas omnes infirmitates volens propter nos assumptis, ut pro totius humani generis peccatis victima fieret.

IX. Hanc nostram fidem & confessionem de Christo luculenter confirmant manifesta sacræ Scripturæ testimonia, Iohan. 1. v. 14. *Verbum caro factum est.* Gal. 4. v. 4. *Vbi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege,* 1. Tim. 3. v. 16. *Deus manifestatus est in carne,* quibus omnibus quid aliud significatur quàm Christum esse verum hominem?

IX. Deindè Humanitatem Christi, ex historiâ passionis, & mortis satis solidè confirmarunt Apostoli: *Paulus enim Actor. 13. passionis historiam perstringens, nil aliud voluit, quàm ut ostenderet Christum esse verum hominem.*

X. Idem affirmat Petrus Apostolus: Dicit enim Cornelio Christum ambulasse & benefecisse, & sanasse omnes oppressos à Diabolo in regione Judæorum & Hierosolymis, & occisum esse, & suspensum in ligno, & revixisse tertio die, & à Discipulis visum esse, & cum eis comedisse, ac bibisse, & cæteros Apostolos ab eo missos

missos ad prædicandum & reſtificandum, quod ſic conſtitutus ju-
dex vivorum & mortuorum.

XI. Hic primò ſeſe opponunt Manichæi, negantes verita-
tem carnis Chriſti, qui, non verum, ſed putativum, ſeu Phanta-
ſticum corpus, Chriſtum aſſumſiſſe delirarunt, & tantum hoſpi-
tem in utero Mariæ Virginis cum ſuâ carne fuiſſe ſomniarunt,
quorum craſſiſſimus error, unico ſaltem Apoſtolico Aphoriſmo
refutari poteſt. *Rom. 1. v. 13.* dicitur, quod *natus ſit, ex ſemine David
ſecundam carnem*, ex quo Chriſtum humanam carnem aſſumſiſſe,
evidenter concluditur.

XII. Secundò Valentiniani, Marcionitæ, Anabaptiſtæ, opi-
nantes Chriſtum non conſubſtantialem nobis carnem, ſed aliam
quandam ſydeream, vel elementarem; nec in utero Mariæ Vir-
ginis conceptam habuiſſe; ſed & horum delirium, perſpicuis ſa-
cræ Scripturæ testimonijs, in fumos diſpeſcitur: Dicit enim Au-
tor *Epistoſe ad Hebræos c. 2. v. 16.* Non Angelos apprehendit, ſed ſe-
men Abrahæ aſſumſit. Semen mulieris *Gen. 3. v. 15.*

XIII. Tertiò Ariani, & Apollinariſtæ, qui concedunt qui-
dem Dei Filium, corpus humanum, non autem animam totam,
ſed vel nullam, ut Ariani, vel ſaltem vegetativam, ut Apollinari-
ſtæ, aſſumſiſſe blaterant, animæ rationali, ſive intelligenti, peni-
tùs deſtitutum fuiſſe.

XIV. O admirandam hominum iſtorum dementiam, &
craſſam ignorantiam! non intelligunt quid ſacra Scriptura di-
cat, *Matth. 20. v. 28.* quod nimirum filius hominis venit dare ani-
mam ſuam, redemptionem pro multis. Et *Iohan. 10. v. 11.* Bonus
Paſtor animam ſuam ponit pro ovibus; quæ de anima vitali, ſive
vegetativâ intelligi non poſſunt.

XV. Proinde Chriſtus non tantum partem aliquam naturæ
noſtræ, ſed totam & integram voluit ſanare, aliàs quid opus fui-
ſet Chriſtum incarnari, ſi partem illam præſtantiorem, quæ ma-
gis erat ſananda non aſſumſiſſet? nam quod in aſſumptum eſt, incur-
atum eſt, inquit Nazianzen. *Epist. 2. ad Cledonium*: Ergo totam & in-
tegram aſſumſit, uti refert *Damaſc. l. 3. de Orth. fid. c. 6.* Totus (inquit)
totum aſſumſit, & totus toti unitus eſt, ut toti ſalutem largiretur.

XVI. Tandem quædam ij, qui naturam humanam in Christo propter unionem hypostaticam, cujus opinionis fuisse creditur Hilarius, nullis passionibus fuisse obnoxiam senserunt, quas Patres Orthodoxi, naturales, & irreprehensibiles passionibus vocarunt, Niceph. lib. 17. c. 29. & Evagrius lib. 4. c. 39.

XVII. Verum & hæc opinio falsa, & sacro Codici maxime contraria est, nam Matth. 26. v. 27. legitur, Christum tanta consternatione conflictatum fuisse, ut Angelo confortatore ipsi opus fuerit. Confirmant hoc ipsum, & hæc Scripturæ testimonia: Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. Esa. 53. v. 4. In omnibus tentatus est infirmitatibus, ut compati posset: Heb. 4. v. 15. Imò solus in cruce clamat, Deus meus Deus meus, quare me dereliquisti Matth. 27. v. 46, item tristis est anima mea usq; ad mortem Matth. 26. v. 38.

XIX. Ex his evidentissime patet, Christum subjecisse suam carnem imbecillitatibus, & infirmitatibus omnibus, non tamen *ἐν πάσῃ* & simpliciter, sed duntaxat ad certum tempus, quousq; nimirum pari, mori, & sepeliri potuit, quod Apostolus Paulus satis evidenter comprobatur, Rom. 6. v. 10. dum ait: Christus resuscitatus ex mortuis, jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur. Aliàs si realiter passus non fuisset, *ἀντίλυτρον* nondum Patri, persolutum fuisset, nondum iræ divinæ satisfactum fuisset.

XIX. Etsi verò humana Christi natura, nostræ prorsus sic consubstantialis, non tamen *ἰδιοπόστ*, sed *ἀνυπόστ* & propria personalitate destituta est: Non enim natura naturam, nec natura personam, nec etiam persona personam, sed persona naturam assumpsit. Deus ergo non accepit personam hominis, sed naturam, uti refert ex Augustino Lombardus d. l.

XX. Porro in Persona Christi, unitæ duæ naturæ, sine ullâ confusione, aut alterius abolitione, in omnem æternitatem manent distinctæ & inconfusæ: non enim verbum in carnem, nec caro in verbum conversa est, sed utrumq; in uno manet, & unus in utroq; est, non diversitate divisus, non permixtione confusus, non alter ex patre, non alter ex matre, sed idem aliter ex patre, aliter ex matre, ut Leo habet Epist. 11, citante D. D. Chemnitio lib. de D. N. c. 14. unde Prosper:

Sic homo, sic Deus es, ut non sis alter, & alter.

21. Imò

XXI. Imò ipse Christus, hoc ipsum Discipulis post suam gloriosam resurrectionem, palpabiliter demonstravit: ipse palpat inquit & videte, quia Spiritus carnem & ossa non habet, *Luc. 24. v. 39.*

XXII. Salvis itaq; manentibus naturis, salvæ quoq; manent illarum proprietates, alias confusis & negatis proprietatibus, ipsæ quoq; naturæ confunduntur & negantur: si enim potentiam volendi, aut intelligendi humanæ naturæ adimas, Humanitatem Christi pecemisti: *Omnia namq; proprietatum negatio, est naturarum deletio.*

XXIII. Hactenus igitur dictorum summa hæc est, quòd in Christo duæ sint naturæ, quæ tùm respectu sui, tùm respectu proprietatum constitutarum manent inconfusæ, & impermixtæ, quoniam unus est Christus, non conversione divinitatis in carnem, sed assumptione Humanitatis in Deum; unus omninò non confusione essentiae, sed unitate personæ, unde oritur naturarum indivulsiò, & apparet arctissima unio.

XXIV. His ita præmissis, & probè consideratis, ad ipsam unionem personalem accessum facimus, cujus definitionem, brevitatæ causa, spontè reliquimus, de quâ videatur liber tertius locorum Communium *D. Matthie Hassenref. pag. 264.*

XXV. Personalem hanc unionem veteres vocarunt *ἐνωσιν* incarnationem, *1. ad Tim. 3, v. 16.* quòd nimirum Deus manifestatus sit in carne, & *ἐν αὐτῷ ὁμοιωσιν*, inhumanationem. *Heb. 2, v. 14.* Item *ἐνσωματώσιν*, incorporationem.

XXVI. Tres initio in incarnatione quasi actus concurrere sciendum est: 1. Carnis conceptionem. 2. conceptæ assumptionem, 3. assumptæ unionem.

XXVII. Inter hos autem, nullum omninò temporis intervallum est cogitandum, vel fingendum, hoc est, prioritas vel posterioritas, nam Angelo nunciante, & Spiritu sancto adveniente, mox fuit verbum in utero, mox intra uterum verbi caro, ut *B. Gregorius* loquitur.

XXVIII. Accedit huc & illud *Damasceni lib. 3, c. 2.* dum inquit. Simul verbi caro, simul verbi Dei caro. *Lombardi lib. 3. dist. 2. l. 6.* Ex quo enim Deus hominem assumpsit, totum assumpsit, simulq; sibi univit animam & carnem, nec caro prius fuit concepta, & postmodum assumpta, sed
in con-

in conceptione assumpta, & in assumptione concepta: alias Maria Dei genitrix dici non posset.

XXIX. Ut de conceptione aliquid dicatur, animadvertendum est 1. *Quid fuerit conceptum, 2. de quo, 3. ex quo, 4. in quo, 5. quando, & 6. quomodo.* Illud autem quod conceptum fuit, erat perfectus homo, ex animâ rationali, & humana carne consistens, ut testatur Symbolum *Athanasij.*

XXX. Eandem de hoc Trinitatis mysterio sententiam, confirmat *Synodus Chalcedonensis*, his verbis: Unum & eundem confitemur Dominum nostrum Jesum Christum, & concorditer docemus, omnes esse eum perfectum in divinitate, & eundem perfectum esse in humanitate, eundem ex animâ rationali & corpore, coessentialem Patri secundum Divinitatem, & coessentialem nobis secundum Humanitatem.

XXXI. Deinde *de quo* concipiebatur erat Spiritus sanctus, cui licet secundum excellentiam opus conceptionis tribuatur, non tamen ob id reliquæ duæ, Patris & Filij personæ excluduntur. Quando enim unus trium nominatur, tota Trinitas operari dicitur: Quod verò à Spiritu sancto conceptus dicatur, id non materialiter ex substantiâ ipsius, sed operative intelligendum est.

XXXII. Tertiò *ex quo* concipiebatur fuit illa massa virginalis.

XXXIII. Ersi verò Maria, *ex qua* Christus nasciturus erat, non secus ac cæteri homines, originali labe, etiam quo ad omnes partes fuerit infecta, prius tamen à Spiritu sancto massa illa fuit sanctificata, & ab omni immunditie purgata, quare non ex pollutis, sed castis & beatissimis sanguinibus construxit sibi ipsi Filius Dei carnem animatam, ut loquitur *Damasc lib. 3. c. 2.*

XXXIV. Quartò conceptus est in utero *Mariæ Virginis tantum*, & non in utero aliarum fœminarum simul, soli enim Mariæ dictum est: concipies in utero, & paries filium, *Luc. 1. v. 31.* Sicuti verò Maria concepit *ut Virgo*, ita & peperit *ut virgo*, clauso, & non aperto utero.

XXXV. Quintò *tempus conceptionis* quod attinet, illud à *Damasceno* sic exprimitur, quod illa conceptio, in utero Mariæ, facta fuerit post assensum *B. Virginis*, Angelo dicentis: fiat mihi secundum verbum tuum Domine, Anno mundi 3970 die 25. Martij.

36. Tan-

XXXVI. Tandem sextò *modus conceptionis*, ob immediatam Spiritus sancti obumbrationem, est *prorsus miraculosus, & imperscrutabilis*: dicimus tamen in conceptione, *membra corporis Christi, non successivo motu formata, sed in instanti, & uno temporis momento, omnia membra fuisse creata & efformata, eaq; animata, non verò inanimata*, *Damas. lib. 3. c. 2. Filius Dei, construxit sibi carnem animatam, sed uno contactu absolutam.*

XXXVII. Conceptionem carnis, excipit assumptio ejusdem, in qua consideratur 1. Assumens. 2. Assumptum. 3. *Modus assumptionis.*

XXXVIII. *Is qui assumpsit carnem humanam est Filius Dei, secunda Trinitatis persona, & non Trinitas tota, quod testatur universa Scriptura: Vigilus lib. 1. p. 21. ait: Susceptæ carnis dispensatio, nec ad Patrem, nec ad Spiritum sanctum, sed ad solum Filium pertinet.*

XXXIX. Et si verò assumptio carnis, tantum soli Filio tribuatur, totam tamen Trinitatem, in hoc arcano assumptionis vel incarnationis opere, concurrere manifestum est, juxta regulam illam Theologicam: *Opera Trinitatis ad extra sunt indivisa*; Incarnatio enim *inchoative*, est opus omnium trium personarum, *terminative* solius secundæ.

XL. Et illud hic diligenter animadvertendum, Personam & Naturam Filij, non uno eodemq; modo assumpsisse humanam naturam; sed istam immediate, hanc mediatè: etsi enim persona λόγος, & natura λόγος realiter non sint distincta, formaliter tamen & secundum nostrum concipiendi modum differunt, ideoq; Personam primò, & immediate, Naturam, verò non nisi mediante persona carnem assumpsisse dicimus.

XLI. Quâ distinctione observatâ, etiam illa Lombardi quæst. lib. 3. sent. dist. 5. lit. A. proposita, commodissimè solvi poterit, dum quærit: *An persona personam, vel naturam naturam, vel natura personam, vel persona naturam assumerit?*

XLII. Responderetur quod persona, & quidem secunda Deitatis, acceperit naturam hominis, non tamen sine natura, unde quodam modo, & ipsa natura divina, hominis naturam assumpsit, mediante videlicet persona, cujus est natura.

B

Assum-

XLIII. *Assumptum* verò in Scriptura sacra dicitur semen Abrahæ: non enim Angelos, sed semen Abrahæ assumpsit, *Hebr. 2, v. 16* per quod semen, humana natura, omnibus essentialibus, & constitutivis proprietatibus vestita intelligitur.

XLIV. Porro natura humana, cujus mentio jam sæpius facta est, triplicem secundum *Damascenum lib. 3. c. 11*: sortita est significationem; *vel* enim conceptum mentis; *vel* humanam speciem; *vel* deniq; singularem hominem denotat, unde quæri solet: qualisnam sit illa natura, quam Filius Dei assumpsit?

XLV. Respondetur iterum cum *Damasceno*, Deum *neq;* solâ cogitatione consideratam naturam. (nam hoc non incarnatio, sed figmentum incarnationis est) *neq;* in specie consideratam, quandoquidem non omnes personas assumpsit; *sed* in Individuo consideratam, & in eadem existentem specie assumpsit.

XLVI. Circa modum assumptionis quæstio talis oritur: *Utrum* λόγος simul, & eodem ordine assumeret corpus & animam hominis; & *utrum* corpus mediatè, animam verò immediatè? posterius pleriq; affirmant, & medium congruentiæ appellitant.

XLVII. Verum, cum id sine Scripturarum fundamento, & ex solo rationis humanæ iudicio proferant, nos medium istud congruentiæ missum facimus, & omnem philosophandi rationem hîc cessare iubemus; nam quòd Creator in creaturâ suâ, quòd Deus invenitur in carne, creature honor est, Sacramentum pietatis, & non detrimentum Deitatis est.

XLVIII. Conceptæ carnis assumptionem sequitur Unio. Personalis. Ut verò hujus tanti mysterij aliquam cognitionem habeamus, breviter dicendum erit. 1. de Unitis. 2. de Terminis. 3. de Modo, & 4. de Differentia specifica unionis.

XLIX. 1. Unita sunt duæ naturæ, Divina & Humana, ad unius personæ constitutionem concurrentes, quem concursus Patres vocarunt unionem substantialem, non quod ad unam substantiam facta sit, *sed* quod duæ substantiæ, & naturæ sint unitæ.

L. Esti verò persona λόγος ab æterno fuerit simplex ὑπόστασις, in divina tantum natura subsistens, per incarnationem tamen natura

naturam humanam, in sui-unitatem assumptis, Natura verò Filij Dei, unita est naturæ humanæ, ita ut λόγος non unam tantum naturam, sed duas personaliter sibi unitas habeat.

L I. Verum assumpta natura humana suam propriam hypostasim non habet, sed εἶναι suum ὑπόστατον à persona Filij accipit, quam ob causam Patres ἐνυπόστατον vocarunt, quia in unione, & per unionem hypostaticam, verbi subsistentia ei est communicata, quam communicationem Paulus Apostolus ad Col. 2. v. 9. vocat ἐνοίκησιν, inhabitationem, non gratiosam, sed personalem.

L II. Hanc subsistentiæ communicationem carni factam, concedunt quidem, Bellarminus lib. 3. c. 8 & Busæus disp. contra Gerlachium c. 4. th. 35. sed non sine magno saloris detrimento, addunt vocem SOLIUS, ut realem divinorum idiomatum communicationem, carni factam, excludant.

L III. 2. Terminus unionis est ipsa ὑπόστασις τῆς λόγος, in qua duæ naturæ subsistunt, divina & humana: Divina ab æterno, Humana verò à primo momento, facta per Spiritum sanctum in utero Mariæ Virginis, conceptionis.

L IV. Quemadmodum enim in omni disparatarum rerum conjunctione, datur vinculum quoddam, tanquam uniens, in quo res illæ conveniunt, & unum fiunt; sic in hac unione supernaturali, vinculum, has duas naturas uniens, est ipsissima Filij ὑπόστασις, quæ cum sit illocalis, & omnia locorum ἀγένημα transcendat, sit ut ipsa caro Christi, in illam assumpta, supra omnem localem conditionem sublimissimè subsistat.

L V. 3. Modum unionis quod attinet, omnem quidem humanæ mentis captum longissimè transcendit, atramen per remotionem describi potest. Unio enim isthæc, non est essentialis, 1. quia utraq; Christi natura perfecta est & absoluta, perfectus nempe Deus, & perfectus homo, ex anima rationali & humanâ carne subsistens. 2. quia ex divina & humana natura, non fit una natura, sed una tantum persona.

LVI. Ulterius pergendo, unio *vel* est Accidentalís, *vel* Substantialis: Omne enim quod est, *vel* substantia est, *vel* Accidens: Si Accidentalís, *vel* absoluta, *vel* Respectiva: Atqui nihil horum in hac unione reperitur: *Non absoluta*, quia Deus non tantum junctus est cum humanitate, quemadmodum asseri conglutinatur, *vel* linea lineæ jungitur, aut stella suo adhæret orbi sed *manifestatus est in carne*, 1. Tim. 3, v. 16. Et *Verbum caro factum est*, Io-
h. 1. 1, v. 14.

LVII. *Non respectiva*; quia ejusmodi unio non admittit tales prædicationes, quales in hoc mysterio habemus: Falsum enim est, Patrem esse Filium, & Filium esse Patrem. In *Unione* verò rectè dicimus, Deus est homo, & homo est Deus.

LIX. Erit ergo Substantialis, facta nimirum *vel* ad Substantiam secundam *vel* primam, hoc est, *vel* ad unam naturam, *vel* ad unam Personam: Non ad unam naturam, quia illud Eutychianismum sapit. Ergò ad unam personam, unde unio duarum in Christo naturarum, facta ad unam personam, à Theologis Orthodoxis dicitur; non tamen personarum est *ἄλλο καὶ ἄλλο*, sed *ἃ ἓ καὶ ἃ ἓ*. Damase. lib. 3. de Orth. fid. c. 5.

LIX. Cùm jam sæpius dictum sit, duas in persona Christi contineri naturas, non tamen ob id, duas sequitur esse personas. Dicitur enim in Scriptoris *unum tantum esse Dominum Iesum Christum*. 1. Cor. 8, v. 6. *unum Mediatorem*, 1. Tim. 2, v. 5. *unum Christum pro nobis mortuum*, 2. Cor. 5, v. 15. *unum Magistrum*, Matth. 23, v. 8. quæ omnia unitatem personæ denotant, ex quibus etiam vocabulum unionis resultat.

LX. 4. *Formæ seu Differentiæ specificæ* unionis consistit in consideratione quæstionum, quid non sit, & quid sit? circa quæstionem quid non sit hi observandi sunt Aphorismi. I. *Quod Unio hypostatica non consistat, in nudâ sustentatione humanæ naturæ*, nam hac ratione, omnes simul creaturæ à λόγῳ sustentantur, Act. 17, v. 28. II. *Nec in nudâ præsentia λόγῳ ad carnem*, quia & hanc in carne Christi communes habent omnes creaturæ. III. *Nec in præsentia, vel in habitatione gratioſa*, quia λόγῳ sic er-
jam

jam unitus est, cum omnibus regeneratis. IV. Nec in commu-
nicatione donorum infinitorum, aut infusione gratiarum habi-
tualium; hæc enim potius confectaria sunt, quàm ipsa forma
unionis.

LXI. Verùm Differentia specifica, unionis personalis, con-
siderata in questione quid sit, consistit: 1. In profundissima naturarum
ωὐχωρήσῃ, quæ est plenissima totius in totum, impermixta tamen
unio, ita ut hoc in illo, & illud in hoc, neutrum autem extra alte-
rum sit, & permaneat.

LXII. Dux enim illæ naturæ in Christo, tam arctissime
sunt unitæ ut sese intimè permearent, & per- transferint, ita ut
intra carnem λόγος, & caro intra λόγον sit, & permaneat, nec
caro implus nuda caro, sed Verbificata & Deificata dicatur.

LXIII. Quemadmodum anima, totum permeat corpus, adeo
ut tota sit in toto corpore, tota in toto capite, tota in pedibus, &
tota in omnibus corporis partibus, ita humana Christi natura, in
unitatem λόγου assumpta, tota est à Divinitate illuminata, tota
sanctificata, ut λόγος jam in carne suam habeat immanentiam,
& semper cum carne, in carne, & per carnem exequatur opera
Divinitatis, quare Patres hanc unionem, ἀπεριγράπτως, ἀδιαρέ-
τως, ἀνθρώπινως, rursus αὐτοχύτως, ἀμεταβλήτως ἀτρέπτως
factam esse dixerunt.

LXIV. II. In presentissimā naturarum presentia. Quia enim totus
λόγος, toti carni, & tota caro toti λόγῳ est unita, non verò pars
parti; cum λόγος partes extra partes non habeat, sit ut ubicunq;
λόγος est, ibi etiam caro sit, & ubicunq; caro est, ibi etiam λόγος
sit; quia nec λόγος sine carne, nec caro sine λόγῳ alicubi esse di-
citur. Si verò λόγος alicubi ponatur sine carne sua, jam rupta
est unio, scissa persona, & separata natura,

LXV. Contrarium hic statuunt Calviniani, qui concedunt
quidem carnem non esse extra λόγον, sed λόγον non esse extra car-
nem, strenuè negant: Distinguunt illi inter naturam & personam
λόγου: personam λόγου non esse extra carnem concedunt, sed pro-
pter naturæ divinæ infinitatem λόγον alicubi esse dicunt, ubi non

B. 3. sit na-

fit natura assumpta: verum dicimus nos personam & naturam λόγος, realiter non differre, neq; λόγος est ex duobus realiter distinctis compositus, quia si persona λόγος non esset pariter infinita, tum à naturà differet realiter.

LXVI. Proinde manifesta oritur hic *contradictio* si dicatur, totum λόγος esse in carne, & totum sine carne; intra carnem, & extra carnem existere: Nam si totus λόγος non est totaliter in carne, utiq; hoc respectu non erit totaliter incarnatus.

LXVII. Deinde si dixeris λόγος propter sui infinitatem ita esse in carne, ut nihilominus totus sit etiam extra carnem, nulla erit Differentia, inter *inhabitationem gratiosam* τὸ λόγος in sanctis, & inter hanc *inhabitationem hypostaticam* in carne. Stat ergo sententia: Ubicunq; λόγος extra carnem est, ibi carni unitus non est. Unita enim quatenus talia semper sunt, præsentissima, & ubi præsentia non sunt, ibi unita sibi non sunt.

LXVIII. *Prophanas Calvinianorum similitudines*, quibus unionem personalem delineare satagunt, parùm curamus: sunt enim illæ nimis tenues, ac jejunæ, & ad hoc mysterium illustrandum minimè convenientes, quia in illis nulla fit unio totius cum toto, neq; dici potest, totum orbem cum uno Planeta, totum annulum cum gemma, Mare cum Antverpia &c. unum constituere ὁμοειδὲς. Deinde quia non sunt convertibiles; dici enim non potest: Planeta est orbis, gemma est annulus, quemadmodum rectè dicitur, Filius Dei est homo, & Filius hominis est Deus.

LXIX. III. In unius ὁμοειδὲς constitutione mutuà. Duæ enim illæ naturæ ita sunt unitæ, ut unus tantum sit Christus, & una tantum persona. Quemadmodum λόγος ante incarnationem simplex erat, & persona incomposita, in una tantum subsistens natura, ita post factam ἐκσάρκωσιν, factus est Christus, & persona composita, ita ut non tantum in divina, vel humana natura separatim, sed in divina & humana simul subsistat. Huc pertinet, quod scribit Damascenus lib. 3. cap. 6. Caro suum esse habet in persona τὸ λόγος.

70. Quan-

LXX. Quando personam hanc compositam dicimus, non intelligimus *Physicam aliquam compositionem*, quâ ex coacervatione multarum partium totum quiddam emergit, sicut ex conjunctione animæ, & corporis tertia quædam oritur natura, quæ homo dicitur: Tale totum persona Christi non est, sed duæ sunt naturæ in Christo, ex quibus ipse constat, in quibus subsistit, & est utrumque.

LXXI. Ex hac unionem personali fluunt *prædicationes illæ*, quæ de Filio Dei dicuntur, & in quibus humana natura prædicatur de divina vel contra, quas personales vocamus. Tales sunt: *Deus est homo, & homo est Deus: Filius hominis, est Filius Dei vivi; Matth. 16, v. 16. Sanctum quod ex te nascetur, Filius Dei Altissimi vocabitur, Luc. 1, v. 16. Filius Mariæ est Immanuel, Matth. 1, v. 23. Germen Davidis est Iehova, Jerem. 23, v. 5. Verbum est caro, Iohan. 1, v. 14.*

LXXII. Hæ omnes prædicationes non sunt regulares, vel tropicæ, quia ad nullam prædicationis Logicæ speciem quadrant, sed sunt *inusuatae vel personales*, quia duarum in Christo naturarum unionem personalem arguunt, quarum vis, veritas, & connexio, ex unionem personali iudicanda est, ut si dicatur: Filius hominis est Filius Dei *personaliter*, id est, per & propter unionem personalem: sic Filius Dei est Filius hominis *personaliter*, id est, per & propter unionem personalem, quia humana natura in Christo, propria personalitate destituta, in ipsam hypostasim λόγος assumpta est, & in eâ subsistit, nec etiam hypostasis Filij Dei, extra humanitatem subsistit.

LXXIII. Non sunt *identica*: quia in illis fit prædicatio personæ de persona; ut si quis dicat, Homo est homo: At in prædicationibus personalibus non item; quia duæ in Christo naturæ non eadem, sed longè diversissimæ sunt.

LXXIV. Non *essentiales*; quia tales prædicationes sunt *in quid*, personales verò potius *in quis*, quàm in quid, unde eas dici non posse essentielles invicem concluditur.

75. Denique

LXXV. Deniq; nec sunt Accidentales, quia in his prædicata, vocabulis paronymicis efferuntur, in personalibus verò substantivis, instar univocorum.

LXXVI. Sunt ergò singulariter personales, & in omni naturæ cursu inusitatissimæ, quia propter unionem personalem, Deus verè dicitur, & est homo, & homo verè dicitur, & est Deus.

Nam Verbum Caro factum est, Iohan. I. v. 14. Et Ho-

mo factus est in Spiritum vivifican-

tem, I. Cor. 15, v. 4.

Et tantum de Personali unione.

F I N I S.

